

Piwnica pod Baranami, PIANISTA I JA

PIANISTA I JA

"Słodka bazylia" - tak się nazywa bar
Zamknięty, bo minęła już dwunasta
Tak ciepło tu, wychodzić trochę żal
Ostatnie szklanki chowa barman.
Dopijam piwo, sięgam już po płaszcz,
W kieszeni mam monetę dla pianisty
Nad klawiaturą widzę smutną twarz,
Na piramidzie nut szklankę whisky.
On mówi - Proszę, powiedz, jak to jest
Dlaczego wszystko trzeba chować na tym świecie?
Ja tu co noc na dwa, na trzy na sześć,
I to jest przecież całe moje życie.
Dziś rano zostawiła mnie dziewczyna,
Bo jednej rzeczy ukryć nie umiałem,
Że w chwili kiedy siadam do pianina
Zapominam, że mam duszę i mam ciało.
Przerwał i spojrzał gdzieś w mrok pustej sali
A ja monetę obracałem w palcach
- Przepraszam - powiedziałem - pan zapali?
I czy pan mógłby zagrać jeszcze tego walca?
Patrzyliśmy na siebie dobrą chwilę,
Barman ponuro patrzył na zegarek,
Więc wyszperałem parę groszy na napiwek
I ruszyłem w stronę drzwi przez pustą salę.
Idąc myślałem - Stary, widzisz, tak to jest.
To co mówiłeś jest mi jakby skądś znajome,
To piwo i ty, i na ulicy deszcz.
I każdy z parasolem w swoją stronę.
Na pewno wkrótce znajdzie się dziewczyna,
Co myśli, czuje, kocha i potrafi
Więc zanim znowu siądziesz jutro do pianina
Wyrzuć tych kilka niepotrzebnych fotografii.